

Давайте пока отложим в сторону вопрос о вступлении.

Как только Уильям сумел продвинуться вперед, он вернул Алека в город и схватил шпиона!

Убийца 62-го уровня был не очень известен. Тем не менее, он знал, кому принадлежит убийца, и кому он служит. Таким образом, не было необходимости для шпиона, чтобы продолжать быть скрытым.

Но когда они ушли, неизвестные Алеку, тень появилась и медленно вышел из травы.

Это был Лотнер. Он только хотел проверить, достаточно ли предан Алек.

В ту ночь они вернулись в Город Рассвета. Все тело Уильяма было запятнано кровью. Это шокировало охранника у городской стены, который поспешно опустил мост и открыл городские ворота.

Затем дуэт добрался до частной резиденции.

Уильям выбил дверь. Человек в доме, казалось, что-то почувствовал и попытался убежать через окно. Но потом Уильям выстрелил стрелой в бедро. Крик от боли пришел от человека и он упал.

"Господи, мне его допросить?" Алек спросил, когда он шел рядом с ним.

Уильям сузил глаза. Он схватил его за волосы и вытащил шпиона из дома. "Не нужно. Я сделаю это."

"Н-нет. Господи, Господи, отпусти меня... А, нет..." Жалкие вопли шпиона не повлияли на Уильяма. Шпион пытался вырваться на свободу с той энергией, которая у него осталась, но это было напрасно.

Уильям взглянул на шпиона перед ним. Волной своей руки он яростно оторвал волосы вместе со скальпом. Кровь начала капать.

Боль была больше, чем шпион мог себе представить, и он не мог не плакать в трауре.

Но это было бесполезно. В Городе Рассвета никто не пришел бы ему на помощь...

"Говори! Кто тебя послал?"

"Господи! О чем ты говоришь? Я ничего не знаю. Я просто хочу стать здесь гражданином..."

Крэк!

Уильям пнул шпиона и сломал ему правую ногу. Кость ноги оказалась в воздухе. Но прежде чем шпион смог удержать ногу и заплакать, Уильям схватил его за кость нижней ноги и жестоко вытащил ее.

"А-а-а-а-а-а-а!!!"

"Моя нога, моя нога..." Шпион расширил глаза. Он не мог себе представить, что эльф перед ним, чье тело теперь было покрыто кровью, был таким добрым и сострадательным Господом, о котором он знал.

И что это был за допрос?

Была ли ему нужна такая жестокость?

В тот момент, когда он увидел, как Уильям выбил дверь, он понял, что его личность раскрыта. Но что это был за допрос? Он должен был быть нежным, прежде чем стать жестоким, верно?

Это, это не по сценарию...

Уильям поднял кость ноги, некоторые следы плоти все еще можно было увидеть. Он медленно присел на корточки перед шпионом. Его голос был холоден, как лед. "Говори! Вычеркни все, что знаешь. Если ты этого не сделаешь, я заставлю тебя съесть собственную плоть. Тогда я закрою тебя в неволе, пока ты не доешь всю плоть и не умрешь".

Шпион начал трепетать, и прохлада прошла по его позвоночнику. [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

<http://tl.rulate.ru/book/34478/901405>